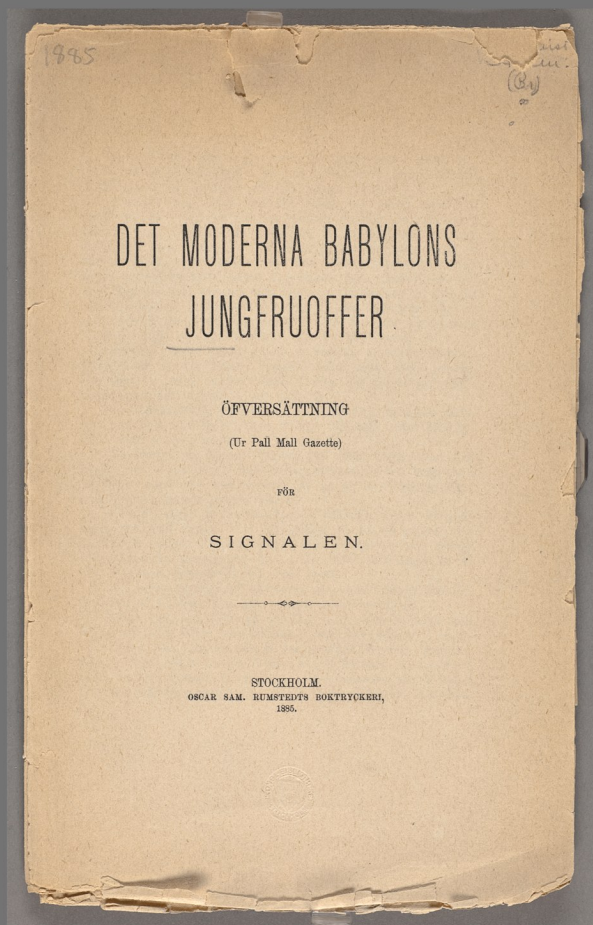

Det moderna Babylons jungfruooffer. :

Tryck 35 A Br. Jungfruooffer

Tillkomstår 1885.

Digitaliserad år 2015

1885

1885
(Br)

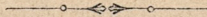
DET MODERNA BABYLONS
JUNGFRUOFFER

ÖFVERSÄTTNING

(Ur Pall Mall Gazette)

FÖR

SIGNAL EN.

STOCKHOLM.

OSCAR SAM. RUMSTEDTS BOKTRYCKERI,
1885.

I forna tider blef, enligt Greklands gamla sägner, Athen efter ett olyckligt krig tvingadt, att hvart nionde år som skatt till Kreta lemna sju ynglingar och lika många jungfrur.

Fartyget, som förde dem till Kreta, bar svarta segel som bevis på sin rang och vid framkomsten kastades passagerarne i den ryktbara Daedali Labyrinth, der de måste blindt irra omkring till dess Minotauren (Minotauren berättas hafva varit ett fruktansvärdt odjur, hälften man och hälften tjur, ett förfärligt foster af en onaturlig lusta) uppslukade dem. Labyrinten var stor som en stad, försedd med ofantliga gångar, och de som dit inträdde kommo aldrig ut igen, hur de än skyndade från ett ställe till ett annat, sökande utgången. De förrirrade sig alltmera i dessa gångar och föllo slutligen offer för Minotauren.

Tvåne gånger hvart nionde år betalade athenarne jungfrutributen till konung Minos, klagande öfver denna hårda jernlag. När skatten tredje gången skulle betalas bief sorgen otröstlig i staden med den violetta kronan (Athen).

I konungaslottet, i bondens hydda, öfverallt återljödo skrik, flämtande och förtviflans qväfda suckar, tills hela luften återklin-gade af en förfärlig ångest.

Då erbjöd sig hjälten Théseus att offras bland dem, som drogo den svarta kulan från ödets messingsurna och berättelsen om hans seger och återvändande är en af de väldigaste sagor som upplifva mensklighetens fantasi.

Ovidius säger att Labyrinten var konstrikt byggd, liknande ett palats med många rum och gångar på det att odjuret, den onaturliga lastens åkomma, skulle vara så mycket som möjligt aflägsnadt från människans åsyn. Men hvad som hände de till offer bestämda dernere — det visste ingen.

Det synes otroligt att athenarne så kunde beklaga den lilla förlusten af 14 unga män och qvinnor hvart nionde år.

I den natt, som följer på den dag vi nu lefva, ja hvarje natt år ut och år in offras icke allenast 7 utan flere gånger 7 oskyldiga flickor som jungfrutribut åt det moderna Babylon. Jungfrur voro de ännu denna morgon, i afton äro de förförda, och i morgon skola de vara irrande på gångarne i en Londonbordell. I denna labyrint irrar nu omkring den väldiga hären af Londons prostitue-

rade qvinnor, uppgående till 50,000. Nog händer det att mången, som endast läppjat på lastens bågare, kan undfly snaran och undgå sitt fasansvärda öde, men en ofantlig massa sopas oemotståndligt dit och störstas neråt på lastens sluttande plan, der de gå hopplöst under och lemna rum åt andra olyckliga. Minotauren, lastens gap, är omåttligt och ingen som nedslinter i de hemliga dypölarne kommer upp igen.

Och i stället för att denna stora stad skulle vara uppskakad öfver sina döttrars undergång, bryr sig London icke alls derom och verldsmannen, tidsåldrarnes arfvinge, den slutliga produkten af en lång följd religioner och civilisationer höjer på axlarne och hänar idén hos dem, som våga att i pressen höja den minsta röst mot denna styggelse. Men jag har ändå icke förlorat min förtröstan till engelska folkets hjerta och samvete, till den medfödda ridderligheten hos vårt folk, och jag är ej utan hopp att något slags hinder skall sättas för dessa oerhörda jungruoffer som med eller mot deras vilja hvarje natt betalas åt den onda magten i London.

Mycket af denna last torde måhända vara oundviklig i en verldsstad och dermed har jag icke med att skaffa, men jag fordrar, att de, som dömas att bebo hus med dåligt rykte icke mot sin vilja narras dit, och ingen skall ledas in i dödens kammare, innan hon är i den ålder, då hon är mogen nog för att läsa inskriptionen öfver dörren: »*Lemnen allt hopp bakom er, I som inträden här!*» Och om vi än hvarenda natt måsta kasta icke 7 utan 7 gånger sju jungfrur i lastens gap så låt offren bestämma öfver sig och ej ofrivilligt blifva våldets eller bedrägeriets offer. Det är icke för mycket begärtdt af de liderlige rike. Äfven det egna intresset bör kunna leda våre styresmän att ingå på denna ringa begäran.

Lastens frihet, men undertryckande af brottet.

För att undvika hvarje missuppfattning angående det ändamål, för hvilket jag har för afsigt att offentliggöra de hemska och brottsliga grunddragen af denna infernaliska handel, vill jag från början öppet förklara, att, hur fast jag än är öfvertygad om den stora betydelsen af moralitet och sedlighet, jag likväl icke begär, att polisen skall göra något ingrepp på lastens häfdvunna frihet. Jag begär endast att brottet skall *undertryckas*. Lasten, huru förderlig den än må vara i sig sjelf och i sina följder, måste tagas i tu med, icke af polismannen utan af presten, så länge som de kontraherande personerna äro myndiga, fullkomligt fria i sitt görande och låtande, och i sin synd icke göra sig skyldiga till brott mot den offentliga anständigheten. Långt ifrån att begära någon ökad makt för polisen, skulle jag snarare vara böjd att säga till densamma: »bort med händerna», då den godtyckligt blandar sig i de vanliga förhandlingarn epå lastens marknad. Men ju mer öppet vi medgifva absolut laglig frihet i lasten för fullvuxna, dess strängare måste våra försigtighetsmått vara mot de otaliga brott, som leda sitt ursprung från lasten, liksom lasten sjelf leder sitt ursprung från människohjertats orena fantasi. Dessa brott frodas rundt omkring oss, obemärkta och ostraffade. Att utrota last genom lagförbud är möjligt; men emedan vi nödgas lemna lasten i frinet, så är detta icke något skäl hvarför vi hjälplösa skulle medgifva brottets fullbordande. Och att det obarmhertigaste och afskyvärdaste brott oafåtligt och systematiskt begås i London utan något hinder, är jag i tillfälle att bevisa. De, hvilka oafbrutet äro sysselsatta med dess utöfning, skola naturligtvis neka dess tillvaro. Men jag talar om hvad jag vet, icke genom rykten och hörsagor, utan på grund af personlig erfarenhet.

Huru sakhåållandena bevisades.

Då man talade om tillåggslagen till kriminallagen strax före ministårens nederlag, blef det nödvåndigt att göra allmånheten uppmårkksam på nödvåndigheten af lagstiftning angående detta pinsamma åmne. Jag företog mig att göra en noggrann undersåkning rörande sakhåållandena. Vitnesmålen, aflagda infår 1882 års komité, voro nyttiga, men fakta voro för gamla: komitéledamåter sade att hååållandena sedan dess föråndrat sig, och att behovet af lagstiftning icke mera förefans. Det var nödvåndigt att skaffa nya fakta och detta vårf åtog jag mig — ehuru med någon motvilja. Under fyra veckor har jag i olika riktnin- gar genomvåndrat och undersåkt Londons *Inferno*, dervid bitrådd af två, ibland tre medhjålpåre, hvilkas nit och sjålfuppfåring förå- nad med en sållynt instinkt, samvetsgrann pråfning och med en ovanlig personlig ofårskrånket, jag icke nog kan lofåda. Resul- tatet har blifvit en egendmåligh och exempellås erfårenhet. Under en månad har jag såkt sanningen mellan de ådlaste och de us- laste menniskor, mellan medmenniskors frålsåre och deras för- derfvåre. London, under gasskenet från dess otåligha lyktor, blef icke likt Paris år 1793 — »en underjordens naphtabelysta stad» — men en återuppstånden och förstårad Slåtten stad, med alla Gomorrahs laster, våntånde på den långmodigha himlens håmd. Den verld, hvåri jag lefde under dessa förfårligha veckor — ga- tornas och de illa beryktade husens verld — förefåll mig som en egendmåligh, inverterad verld. Det var den samma, men lik- vål icke den samma, som affårsverlden och den politiska verlden. I det illa beryktade huset träffåde jag ungefår samma slags per- soner, som man ser vid domstolarne eller på bårsen. Men alla bedåmdes efter en olika måttstock och deras relativa anseende var alldeles föråndradt. Det var liksom om vår verlds stållning plåtsligt blifvit föråndrad och ni såg de flesta planeterna och

fixstjernorna i olika ställningar och i alldeles olika storhetsförhållanden, så att det till en början var svårt att känna igen dem. Efter en tid blefvo mina ögon vana vid den råa och förgiftade luften, men i bästa fall vandrar man på en Circes ö, der offer för den leda hexans trollstaf möta en öfver allt. Men med den skilnad, att då de förtrollade i gamla tiden hade svinets hufvud, röst och borst, under det att de fortfarande bibehöllo en menniskas hjerta, så hafva våra tiders förtrollade icke till sin form antagit »den ej ärofulla likheten med ett djur», utan äro till det yttre lika andra människor, under det att endast hjertat är ett djurs — mer bestialiskt, grymt och smutsigt än ärbara människor kunna föreställa sig. Under dagar och nätter har det förefallit mig som om jag utstått de straff, hvilka i muhamedanernas helvete påläggas de förtappade, ty jag tyckte mig nödgas dricka den stinkande vätskan, som rann från de fördömdas koppar. Men vinstandet i detta helvete har icke varit fruktlöst. De sakhållanden, som jag och mina medhjelpare hafva konstaterat, framlägger jag nu med ens såsom ett afslöjande och en varning — ett afslöjande af systemet, och en varning för dem, hvilka kunna blifva dess offer. I den redogörelse, som nu följer, uppgifver jag icke några namn och utlemnar adresser. Mitt ändamål var icke att få brottslingar straffade, utan att lägga i dagen maskineriet i en stor brottslig organisation. Men såsom ett bevis på min sanningenlighet och i afsigt att bevisa tillförlitligheten af hvarje uppgift, är jag beredd — sedan jag mottagit försäkran om, att de lemnade upplysningarna icke skola begagnas vare sig till någon enskild persons komprometterande eller till rättsligt åtal — att i förtroende meddela namnen, data, uppgift på lokaler, tillsammans med fullständiga och detaljerade förklaringar öfver sättet, på hvilket jag forskaffat mig dessa underrättelser, till någon af följande personer:

Ärkebiskopen af Canterbury,
Kardinalärkebiskopen af Westminster,
Parlamentsledamoten mr Samuel Morley,
Grefven af Shaftesbury,
Grefven af Dalhousie, såsom författare till kriminallagens tillägg.

Mr Howard Vincent, f. d. chef för brottnålsransakningsdepartementet.

Jag ämnar icke delgifva någon medlem af den exekutiva makten dessa upplysningar, emedan det ansvar, som dess medlemmars ställning medför, kunde göra det omöjligt för dem att gifva den erfordrade försäkran angående den förtroliga karakteren af mina meddelanden. Mer än detta kan jag icke göra med mindre än jag vore beredd att missbruka det förtroende man visat mig under loppet af mina undersökningar, och att tillbringa de nästa sex veckorna af mitt lif såsom ett vitne vid brottnålsdomstolen. Detta nekar jag bestämdt att göra. Jag är ingen brottnålsransakare, jag är ingen angifvare.

Våld mot minderåriga flickor.

Denna afdelning af ämnet är sådan, att äfven den kallblodigaste och mest vetenskaplige iakttagare måste finna det svårt att tala derom passionfritt och i en anda af lugn och filosofisk pröfning. Sakförhållandena, sådana som de blifvit belysta under loppet af en omsorgsfull och mödosam undersökning, äro likväl öfverraskande, och den fasa, de uppväcka, så öfvervåldigande, att det är dubbelt nödvändigt att närma sig ämnet, med ett tvifvel, som är obevekligt mot allt annat än slående bevisning. Likväl är det ett faktum, att i bland oss i full verksamhet förefinnes ett system, enligt hvilket våld mot unga flickor är en vanlig händelse; att dessa flickor till största delen hafva den ålder, att de äro för unga att förstå arten af det brott, för hvilket de blifva ovilliga offer; att dessa illgerningar beständigt utföras med nästan absolut strafflöshet; och att anordningarna vidtagas med en enkelhet och framgång, som äro otroliga för alla, hvilka ej öfvertygat sig om den lätthet, hvarmed brottet kan begås.

För att undvika missuppfattning vill jag anmärka, att det stora flertalet af fallna kvinnor på Londons gator icke kommit derhän på det organiserade våldets väg. De flesta kvinnor falla antingen genom direkt förförelse eller genom den frestelse, som välklädd last kan erbjuda den fattiga» Men det finnes ett fåtal, hvilket lika mycket blifvit offer för våld som de bulgariska flickor, hvilkas kränkning mr Gladstone för ungefär åtta år sedan utbasunade öfver hela världen. Somliga snärjas, fångas och våldföras, antingen under inflytande af sömndrycker, eller efter en långvarig strid i ett stängdt rum, der den svagare dukar under för den råa styrkan. Andra anskaffas regelmessigt af kopplare; i några fall köpta till så och så mycket pr hufvud, eller narras under allehanda löften till den ödesdigra kammaren, från hvilken de aldrig tillåtas utkomma förr än de hafva förlorat det, som kvinnor borde skatta högre än lifvet. Det är till denna afdelning af ämnet, som jag nu vänder mig.

Innan jag började denna undersökning, hade jag ett förtroligt samtal med en af de erfarnaste polismän, hvilken under många år varit i tillfälle att förvärfva sig noggrann kannedom om alla faser af brotten i London. Jag frågade honom:

»Är det, eller är det icke en sanning att om jag, väl rekommenderad, nu ville gå till ett illa beryktadt hus, värden på stället skulle, mot kontant betalning, på öfverenskommen tid skaffa mig en flicka — en flicka, som icke blifvit förförd?»

»Ja visst», svarade han, utan ett ögonblicks tvekan.

»Till hvilket pris?» fortfor jag.

»Det är en kinkig fråga», sade han. »Jag minnes ett fall, der jag på tjänstens vägnar skulle leda en ransakning, under hvilken det öfverenskomna priset uppgafs vara 20 pund sterling. En person i Lambeth åtog sig att för detta pris leverera en jungfru till ett illa beryktadt hus, och jag är säker på, att dylikt praktiseras öfver hela London.»

»Men», fortfor jag, »äro dessa flickor villiga eller motvilliga parter i transaktionen?»

Han tycktes vara förvånad öfver min fråga och svarade med bestämdhet:

»Naturligtvis äro de sällan villiga, och i regeln veta de icke hvarför de komma dit.»

»Men», sade jag öfverraskad, »tänker ni då säga mig, att det är verkligen sant, att våldtägt, i ordets egentliga mening, i London oupphörligt föröfvas på motvilliga unga flickor, anskaffade åt rika vällustingar för ett öfverenskommet pris af föreståndarne för de illa beryktade husen?»

»Ja», svarade han, »derom är intet tvifvel.»

»Huru», utropade jag, »blotta tanken derpå är tillräcklig att uppröra helvetet.»

»Det är sant», genmålde han; »och ehuru det borde uppröra helvetet, väcker det icke ens grannarne.»

»Men skrika icke flickorna?»

»Naturligtvis göra de det. Men hvad hjälper det väl att skrika inne i en tyst sängkammare? Kom ihåg att ett jemmerrop eller ett mest hjertskärande skrik, sådant som en man eller qvinna skulle uppgifva, om ett verkligt mord försöktes, varar på sin höjd endast två minuter, och att längsta tiden för skrik af hvad slag det vara må endast är fem minuter. Antag att en flicka våldtages i huset närmast ert. Ni hör hennes skrik, då ni håller på att somna in. Stiger ni upp, kläder på er; rusar ut för trapporna och begär att få komma in i det främmande huset? Knappast. Men antag, att skriket fortfar, och ni blir orolig, börjar tänka på om ni ej bör göra någonting? Innan ni beslutat er för hvad ni skall göra, har skriket upphört, och ni tycker, att ni besvärat er i onödan.»

»Men polismannen, som patrullerar?»

»Han har icke rättighet att träda emellan, äfven om han hörde något. Antag att en konstapel hade rättighet att intränga i hvarje hus, der en qvinna skrek förfärligt, så skulle polismän i regeln, lika så ofta som läkare, komma att uppvakta barnsängs-qvinnor. När en flicka en gång kommit in i ett dylikt hus, är hon nästan hjälplös, och kan blifva våldförd, utan att någon bryr sig om hennes skrik.»

»Men en dylik handling är ett brott, som kan beläggas med straffarbete. Kan ej flickan väcka åtal?»

»Hvem skall hon åtala? Hon känner ju ej ens sin angri

pares namn. Hon skulle knappast känna igen honom, om hon träffade honom ute; och äfven om hon gjorde det, hvem skulle väl tro henne? En qvinna, som förlorat sin oskuld, anses alltid föga trovärdig. Det faktum, att hon varit i ett illa beryktadt hus, skulle möjligen anföras som ett bevis för hennes samtycke. Husets värd och alla tjenarne skulle aflägga ed på att hon gifvit sitt samtycke; de skulle aflägga ed på att hon aldrig skrikit, och qvinnan skulle dömas som en äfventyrerska, hvilken sökte utpressa penningar.»

»Och detta forfar ännu i dag?»

»Ja visst, och det skall fortfara, och ni kan ej hindra det, så länge män hafva penningar, kopplerskor äro skickliga och flickor svaga och oerfarna.»

Huru flickor köpas och förderivas.

Hennes berättelse eller snarare så mycket deraf som har afseende å saken i fråga var af följande lydelse:

Såsom en allmän regel kan antagas, att värdinnan i ett illa beryktadt hus uthyr rummen till glada qvinnor och lefver på hyrorna och på inkomsten af de dricksvaror hvilka de tvinga kunderna att köpa. Understundom utbjuder hon sig sjelf, ibland icke; i allmänhet nöjer hon sig med att förse sig med flickor och se till att de åtminstone förtjena så mycket att de kunna betala hyran och föra hem kunder, på hvilka hon kan förtjena penningar genom dryckesvaror. Flickor draga sig ofta för att gå ut och måste nästan drifvas ut på gatorna. Om det icke vore för bränvin och värdinnans skull, så skulle de aldrig förmås dertill. Några flickor brukade komma in i mitt kök och gråta samt förklara att de icke kunde gå ut; de kunde icke uthärda med det lifvet. Jag måste ge dem en sup och köra ut dem, ty om de icke tagit herrar med sig hem, hur skulle jag då hafva kunnat lefva? — om de villigt begynte? — Några; andra hade intet val? — Hvarför de ej hade annat val? Emedan de icke visste något om saken förr än det var för sent. — Jag eller mina flickor brukade uppsöka nya flickor och förmå dem att stanna ute

för länge, så att de ej sluppo in, och då var en nypa snus i ölet tillräckligt för att hålla dem stilla tills de blifvit förförda. — Har detta ofta händt? — Många gånger. Det är ett af de sätt hvarpå vi uppehålla vår affär. Hvarje qvinna som tänker på denna, spanar ständigt efter flickor. Vackra flickor som äro fattiga, som ej hafva några föräldrar eller som icke vistas i hemmet, fångas lättast. — Huru går det till? — Du eller din ställföreträdare uppsöker en sådan flicka och narrar henne. Jag erinrar mig att jag en gång gick hundra (eng.) mil för att uppfånga en flicka, jag tog min bostad i ett hus som låg nära skolan der jag kunde se flickorna gå hvarje dag. Jag fick snart se en som passade i min smak. Det var en flicka omkring 13 år gammal, lång till växten för hennes ålder, vaeker och lämplig att göra en affär med. Jag tog reda på att hon bodde hos sin moder. Jag tog henne till min uppapperska. Redan följande dag förde jag henne med mig till London och hennes moder såg henne aldrig åter. — Hvad som blef utaf henne. — En herre betalade mig 13 pund för henne och snart blef hon allmän. För att tala sanningen hade hon blifvit bedöfvad. Det negagnas ofta. Jag gaf henne en sömndryck: en blandning af laudanum och någonting mera. Understundom användes kloroform, men jag begagnade alltid snus eller laudanum. Och så...? Jo, då skriker hon alltid mycket utaf smärta, men vi säga henne att det är som det bör vara. Alla flickor måste förr eller senare genomgå detta och det tjenar till ingenting att skrika. Det kan icke göras ogjordt med allt skrikande i verlden; hon måste nu göra som de andra göra. Hon kan lefva som en dam, göra hvad hon behagar och tillbringa ett angenämt lif. Om hon gör invändningar, så bannar jag henne, säger henne att hon förlorat sitt rykte och att ingen vill vidare befatta sig med henne. Jag hotar att köra ut henne på gatan såsom en elak och otacksam flicka. Följden blir, att i nio fall af tio eller kanske nittionio af hundra barnet, förskräckt och utan vänner, uppger allt hopp och inom en vecka är hon en af husets dragningskrafter. Många påstå att detta icke är sannt; tro dem icke. Om de talte sanning skulle de bekänna att just de äro gerningsmännen. Föreståndarinnor som vilja draga nytta af sin rörelse måste gå sina kunders önskan till mötes. Om de önska

få en flicka, så måste vi gifva dem en, i annat fall skola de skaffa sig en annorstädes. Vi vilja ej utsätta oss för att förlora en kund. Föröfrigt, sedan flickan blifvit förförd, fyller hon en lucka som uppstått genom sjukdom eller dryckenskap. Det är mycket få bordeller som ej rekryteras på detta sätt. Det fall som jag omtalade, var i intet afseende något undantagsfall. Jag erinrar mig att jag på 7 år sålt 2 jungfrur för 20 pund vardera, 1 för 16 pund, 1 för 15, 1 för 13 och flere andra för mindre summor.

Hvarför offrens rop icke höras.

När jag hunnit så långt med undersökningen kom, jag helt naturligt att tänka på, huru det var möjligt att dessa orgier kunde ega rum utan att upptäckas. Då barnmorskan tillfrågades, svarade hon, att dermed var ingen fara. Några af husen hade en jordvåning, från hvilken intet ljud kunde höras och det var ett faktum, att ingen någonsin hade blifvit upptäckt. Att afgöra om dessa underjordiska rum verkligen finnas är svårt. »I mitt hus», sade en fru i vestra delen af London, »kan Ni njuta af flickans skrik och vara fullt trygg, att ingen annan än Ni sjelf hör dem. Men för att till fullo kunna njuta af barnets skrik, är det ej nödvändigt att hafva ett underjordiskt rum eller ett hvars väggar äro behängda med tjocka mattor. »Här», sade föreståndarinnan för en ryktbar villa, hvarest i forna dagar en prins af blodet säges under några månader hafva gömt en af sina otaliga älskarinnor, »här är ett rum der Ni kan vara fullkomligt trygg. Huset står på egen grund, väggarne äro tjocka och golfvet betäckes af en dubbel matta. Rummets enda fönster, hvilket vetter åt bakgården är på dubbelt sätt skyddadt, nämligen dels med luckor, dels med tjocka gardiner. Ni stänger dörren och så kan Ni göra hvad Ni behagar. Flickan må skrika att mord begås, men ej ett ljud skall höras. Tjenarne skola befinna sig i andra ändan af huset. Jag ensamt skall vara till hands och se till att allt är klart». Hvad utsigt finnes då att barnets svaga, rädda skrik skall genomtränga de med luckor och tjocka gardiner väl skyddade fönstren eller göra intryck på hjertat hos den usla vakterskan, i hvars intresse det ligger att sörja för kundens full-

komliga säkerhet. Hvilket medel som hälst — ett örngått, ett lakan eller till och med en näsduk — är för öfrigt tillräckligt att qväfva hvarje skri. Några män anse likväl offrets skrik för den största njutningen och skulle ej det minsta tillbakahålla ångest-ropen, åt hvilka de hånle.

Ett tretton års gammalt barn köpt för 5 pund.

Jag vill afsluta detta rysliga kapitel med att anföra ett enda fall af de många som ständigt förekomma i dessa nästen, der brott af alla slag begås. Jag kan personligen ansvara för sanningsenligheten i alla detaljer i denna berättelse.

I början af Derby-veckan inträdde en qvinna, en gammal kommissionär i dylika affärer, i en bordell på —gatan i M, hvilken förestods af en gammal bekant och började underhandla om köpet af en flicka.

En af de qvinnor som bodde i huset hade en syster som hade sin bostad på samma ställe och efter en sannolikhet skulle förföras och drifva samma yrke som systemen. Barnet var mellan tretton och fjorton år gammalt och efter något köpsläende gjordes den öfverenkommelsen, att hon skulle öfverlemnas till köparen för 5 pund. Det sades att flickan behöfdes för en bordell och det doldes å ingendera sidan att handeln uppgjordes för ett omoraliskt ändamål. Medan underhandlingarne pågingo ankom en drucken grannqvinna och man gjorde sig så litet besvär att dölja hvarom det handlade att hon snart förstod hvad meningen var. Långt ifrån att blifva förskräckt öfver det föreslagna köpet, hviskade hon ifrigt till säljaren: »Tror Ni ej att hon skulle vilja taga vår Lily, jag tror att hon skulle passa». Lily var hennes egen dotter, en liten ljus flicka med friskt utseende, som nyligen fyllt tretton år. Köpet af den andra flickan uppgjordes emellertid och Lily's moder insåg, att hon kommit för sent till marknaden. Den följande dagen — sjelfva Derbydagen — var bestämd för öfverlemnandet af menniskovaran. Men lyckligtvis fick en annan syster till barnet som skulle öfverlemnas till kommissionären höra talas om affären. Hon hade en ansedd ställning och när hon erfor det öde som väntade den lilla, förlorade hon ej tiden

att söka öfvertala sin fallna syster att göra affären om intet. När qvinnan kom för att hemta sitt byte var fågeln utflugen. Nu var det Lilys moder som fick vind i seglen. Bordellvärden sände efter henne och erbjöd några kronor för dottern. Qvinnan var fattig, utsväfvande och oförmögen till något annat än dricka. Fadern som också var en drinkare underrättades om att dottern skulle erhålla en anställning.

Han mottog underrättelsen med likgiltighet utan att ens fråga hvart hon skulle begifva sig. Sedan förestånderskan sålunda kommit i besittning af barnet, sålde hon det till kommissionären i stället för det barn som af sin syster räddats från samma öde. Priset var 5 pund, af hvilka 3 pund skulle betalas kontant och de öfriga 2, när hennes oskuld blifvit ådagalagd. Den lilla flickan som var helt och hållet okunnig om det öde som väntade henne underrättades om, att hon skulle medfölja den främmande qvinnan för att erhålla en anställning. Kommissionären som väl förstod sin sak tog henne med sig, tvättade henne och gaf henne snygga kläder samt sände henne att taga farväl af sina föräldrar. Modern var så drucken att hon med nått nöd igenkände dottren. Fadren var föga mindre likgiltig. Barnet lemnade sitt hem och fördes till qvinnans bostad på A—gatan.

Det första steget var alltså taget. Men det var nödvändigt att skaffa ett intyg på hennes oskuld. en ganska svår uppgift, emedan barnet var helt och hållet okunnigt om orsaken, hvarför man hade fört henne från hennes hem till denna främmande men som det tycktes godhertade qvinnas bostad. Lily var ett bland dessa tusende barn som uppväxa till tjenare bland den fattigare medelklassen. Hon hade gått i skolan, kunde läsa och skriva och ehuru hennes stafning var något egendomlig, förstod hon att uttrycka sig med stor kraft och bestämdhet. Hennes erfarenhet af verlden inskränkte sig till det kvarter af London, der hon blifvit uppfödd, undantagandes ett par skolutflygter till Richmond. Hon var en flitig, varmhjertad liten varelse, ett kraftigt barn af något grof kroppsbyggnad, med mörka ögon och kort till växten. Hennes uppfostran var vanvårdad, men hon var ett älskvärdt, tillgifvet barn, hvars ömhet för den druckna moder som sålt henne var rörande att se.

Det arma barnet var förtjust att få begifva sig till en ny plats och smög sig förtroendefullt till qvinnan som skulle föra henne bort, hvart visste hon ej.

Det första som måste göras sedan barnet nu var aflägsnadt från hemmet var att skaffa intyg om att hon var oskyldig, hvarför utan återstoden af köpesumman ej utbetalades. För att undvika uppseende fördes hon i en droska till en barnmorska. Undersökningen var mycket kort och fullkomligt tillfredsställande, men flickans ungdom och fullkomliga oskuld uppväckte medlidande till och med hos den gamla förhårdade fosterfördrifverskan. »Stackars liten», utropade hon, »jag hoppas att ni icke blir allt för elak emot henne».

För att lugna det gamla fruntimret frågade köpmannens ombud, om hon möjligen hade något medel att döfva smärtan. Hon framtog en liten flaska med kloroform. »Detta», sade hon, »är bäst. Mina kunder anse det lämpligast». — Vårdinnan tog flaskan men ovan vid andra bedöfningsmedel än sömndrycker, hade hon otvifvelaktigt förgiftat barnet, om hon ej genom att smaka på flaskans innehåll hade upptäckt, att vätskan brände i munnen. Ett pund och en shilling kostade intyget om flickans oskuld — det var muntligt, ej skrifvet intyg — och dessutom ett pund och tio shilling för kloroformen, hvares verkliga värde sannolikt understeg en shilling.

Från barnmörnskan fördes den oskyldiga flickan till en bordell vid P—getan, der hon utan invändning mottogs trots hennes stora ungdom. Hon fördes in, afkläddes och lades till sängs af qvinnan som köpt henne, Hon var en smula orolig, men det gick snart öfver genom kloroformens inverkan. Derefter aflägsnade sig qvinnan. Sedan förnamns ett hjälplöst, hjertskärande ångestskri och barnet hördes ropa: »Det är en karl i rummet, låt mig komma hem, låt mig komma hem».

Och derpå blef allt åter tyst.

Det var endast ett enstaka fall bland de många och för öfrigt ingalunda bland de svåraste. Det skiljer sig från de öfriga endast derigenom, att det varit mig möjligt att bekräfta fakta.

Medföljer som bilaga till »Signalen».